Пам’ятник Вашингтону, 1976 рік

У вересні 1975 року в Беррітауні, на північ від Нью-Йорка, ми заснували Теологічну семінарію об’єднання. В основу діяльності семінарії було покладено міжрелігійну співпрацю. У ній працювали професори, які представляють іудаїзм, протестантизм, католицизм, східне православ’я та східну філософію. Коли вони читали лекції про власні релігії, наші студенти ставили їм дуже непрості питання. Заняття завжди ставали форумом інтенсивних дебатів.

Збираючись разом і проводячи дискусії, представники всіх релігій почали позбавлятися власних упереджень і краще розуміти один одного. Талановита молодь, закінчивши магістратуру в нашій семінарії, вступила до докторантур Гарвардського, Єльського та інших провідних університетів США. Сьогодні вони стали людьми, здатними очолити релігійний світ на глобальному рівні.

У 1974 та 1975 роках мене запросили виступити на Капітолійському пагорбі. Я говорив перед членами Палати представників на тему «Єдина країна під Богом». Я звертався до конгресменів з тим самим посланням, що й до молоді на вулицях, кажучи: «Америка народилася з Божого благословення. Однак це благословення було дано не лише американцям. Це було Боже благословення для всього світу, передане через Америку. Розуміючи принцип цього благословення, Америка повинна жертвувати заради порятунку світу. Для цього потрібно пробудитися, щоб повернутися до духу засновників Америки. Християнство, розділене на десятки конфесій, має об’єднатися й увібрати всі релігії та відкрити нове майбутнє для світової цивілізації». Я був першим іноземним релігійним лідером, якого запросив виступити Конгрес США. Після того, як мене запросили вдруге, значно більше

людей захотіло дізнатися, хто такий преподобний Мун з Кореї.

Наступного року, 1 червня 1976-го, з нагоди двохсотріччя заснування США ми провели святкування на стадіоні Янкі в Нью-Йорку. У той час ситуація в Америці була не вельми сприятливою, щоб відзначати свій ювілей. Над Сполученими Штатами нависла загроза комунізму, а американська молодь поринула в наркотики та вільний секс, геть забувши про Божі прагнення. Я відчував, що Америка серйозно хвора. Тож пішов на святкування, відчуваючи себе хірургом, який розрізав хворе серце Нью-Йорка.

У день святкування була злива, сильний вітер розніс декорації по всьому полю стадіону, але ніхто не намагався сховатися від дощу. Музичний гурт почав грати і співати пісню «Ти моє сонячне світло» (You Are My Sunshine), й усі присутні підхопили цей спів. Незважаючи на те, що люди промокли вщент, усі співали пісню про сонце. Їхні вуста співали про сонце, а очі плакали. Це була мить, коли дощ і сльози змішалися. Неймовірно, та, коли я вийшов на сцену, щоб виступити, здавалося, Бог почув цей спів, і сонце пробилося крізь дощові хмари.

Я займався боксом, коли був у школі. Гарний боксер може отримати багато ударів, але виявиться, що він не постраждав. Однак, якщо вам вдасться зробити твердий аперкот, навіть найсильніший боксер похитнеться. Я розраховував, що зможу дати США солідного аперкоту. І відчув, що потрібен значно більший мітинг, ніж ми збирали до того, щоб ім’я «Мун Сон Мьон» закарбувалося у свідомості Америки.

Вашингтон — столиця Сполучених Штатів. Прямо навпроти Капітолію є обеліск, який називається монумент Вашингтону. Це споруда у формі загостреного олівця. Між монументом і меморіалом Лінкольна простягається велика трав’яна галявина. Це місце є серцем Америки. Саме там і я запланував провести великий мітинг.

Однак, щоб провести цей мітинг, нам потрібен був дозвіл уряду США та поліції національного парку США. Більшість американських чиновників

не дуже мене любили. Раніше я розміщував у газетах матеріали, які закликали людей Америки пробачити колишньому президентові Річарду Ніксону, якого підштовхнули до кризи через інцидент Вотергейту. Цей погляд був украй непопулярним. Тож уряд США відмовляв нам, і лише за сорок днів до події ми нарешті отримали дозвіл.

Наші члени намагалися зупинити мене, кажучи, що це занадто амбітний план. Національна алея, котра оточує монумент Вашингтону, це відкритий парк у центрі міста. Широка галявина вкрита травою, на якій майже немає дерев. Якщо юрба збереться не надто численна, то це буде очевидно для всіх. Щоб заповнити таку велику територію, слід було б зібрати сотні тисяч людей. Наші члени намагалися зрозуміти, наскільки це можливо. Адже до цього тільки дві людини провели масштабні заходи на Національній алеї. Доктор Мартін Лютер Кінг-молодший провів мітинг за громадянські права на сходах меморіалу Лінкольна. Другим був преподобний Біллі Грем, який також організував там велелюдне зібрання. Тож це було дуже символічне місце. Це було місце, якому я кинув виклик.

Я безупинно молився за цей мітинг. Я чотири рази переписував промову, яку повинен був виголосити. За тиждень до події в мене все ще не було чіткого розуміння, про що саме я маю казати. Нарешті, за три дні до події я завершив написання тексту. Зазвичай я виступаю без підготовлених промов. Однак цього разу я відчував, що маю вчинити по-іншому. Я знав, чим усе закінчиться, але був абсолютно впевнений, що це вельми важлива подія.

Я ніколи не забуду, що сталося в той день, 18 вересня 1976 року. Люди почали приходити до монумента Вашингтону ще удосвіта. Зібралося близько трьохсот тисяч. Важко було збагнути, звідки взялися всі ці люди. Вони мали різний колір волосся та шкіри. Усі раси, які Бог послав на землю, зібралися того дня на мітинг. Без сумніву, це була подія глобального масштабу.

Стоячи перед усіма, хто зібрався, я сказав: «Двісті років Бог готував

Америку. Настав час пробудитися. Америка мусить виконати свою глобальну відповідальність. Озброївшись Божизмом, ви повинні звільнити комуністичний світ і, нарешті, побудувати Боже Царство на землі». Мій виступ багато разів переривали криками й оплесками.

Журнал «Ньюсвік» у щорічному фотоогляді основних подій 1976 року виставив мою фотографію, назвавши мене частиною відродження 1970-х років. З іншого боку, дедалі більше людей почало дивитися на мене з обережністю і страхом. Для них я був таким собі дивним чарівником, який приїхав зі Сходу. Я не був білою людиною, котрій вони могли вірити та йти за нею. Той факт, що я говорив речі, які певною мірою відрізнялися від того, що вони чули у своїх церквах, змусив їх відчувати невпевненість. Зокрема, вони не могли допустити ситуації, коли молоді білі люди виявляли повагу і слідували за азіатом із гострими очима у формі риби. Про мене почали поширювати чутки, що я промиваю мізки невинним молодим білим людям. Група, яка виступала проти мене, зібралася на задньому плані, за тими, хто висловлював свою підтримку. Я знав, що скоро зіткнуся з новою кризою. Однак я не боявся, бо все робив правильно.

США добре відомі як країна свободи й рівності, куди люди всіх рас приїздять, щоби втілити американську мрію. Та насправді існує велике протистояння, причина якого криється в расовій та релігійній дискримінації. Це хронічні хвороби, які мають глибоке коріння в історії Америки, тому їх набагато важче вилікувати, ніж матеріалізм і соціальні захворювання на кшталт аморальності, які виникли внаслідок достатку 1970-х років.

У ті часи я часто відвідував афро-американські церкви, намагаючись сприяти екуменічній гармонії. Серед чорних лідерів були й ті, хто, на кшталт доктора Кінга, докладав зусилля, щоб покінчити з расовою дискримінацією і втілити Божий світ миру.

Деякі з цих служителів мали зображення з підвалів рабських ринків, що існували сотні років до того, як були заборонені. Одне з них зображало

спаленого живцем чорного чоловіка, що висів на дереві. На іншому були голі чорні чоловік і жінка, котрих потенційні рабовласники розглядали як товар. Було зображення, де чорна дитина волає, коли її забирають у матері. Важко навіть повірити в те, що люди здатні поводитися настільки по-варварськи, як це було зображено.

— Зачекайте й побачите, — сказав я на зібранні в Чикаго 24 жовтня 1975 року, — протягом наступних тридцяти років у США буде президент, народжений у міжрасовій чорно-білій родині.
Те, що я пророкував тоді, стало реальністю Америки, коли відбулася інавгурація президента Барака Обами, який більшу частину свого дорослого життя провів у Чикаго. Це пророцтво не здійснилося безпідставно. Багато людей пролило кров і піт, щоб покласти край боротьбі між расами, і нарешті ці зусилля дали плоди.

Хоч як дивно, але низка служителів відомих церков Америки прийшли і привели свою паству на мітинг біля монументу Вашингтону. Вони вирішили, що моє послання виходить за межі конфесій і що я надихаю молодих людей. Я закликав усіх вийти за межі відмінностей власних деномінацій або релігії, і саме це й відбулося під час цієї події. Мітинг біля монументу Вашингтону був не чим іншим, як дивом. Триста тисяч людей, які зібралися на мітинг, зробили цю подію однією з найбільших в історії Національній алеї.

> *Гедонізм (від грец. – задоволення) — напрям у етиці, згідно з яким ціннісним критерієм моралі визнається задоволення (насолода) або уникнення страждань.*

Revision #2
Created 2024-02-25 09:10:30 UTC by andres
Updated 2024-02-25 09:12:18 UTC by andres